

Α΄ ΜΕΡΟΣ

Η πτώση του φύλλου που το έλεγαν Φρέντυ

Η άνοιξη είχε περάσει. Το ίδιο και το καλοκαίρι.

Το φύλλο που το έλεγαν Φρέντυ είχε μεγαλώσει.

Είχε εμφανιστεί για πρώτη φορά την άνοιξη σαν ένας μικρός βλαστός σ' ένα μεγάλο κλωνάρι στην κορυφή ενός πανύψηλου δέντρου.

Του Φρέντυ του άρεσε που ήταν φύλλο. Αγαπούσε το κλωνάρι του, τους ανάλαφρους φυλλωτούς φίλους του, τη θέση του ψηλά στον ουρανό, το θρόισμα που έφερνε ο άνεμος, τις ηλιαχτίδες που τον ζέσταιναν, το φεγγάρι που τον σκέπαζε με απαλές, άσπρες σκιές.

Ο Φρέντυ συμπαθούσε ιδιαίτερα τους ηλικιωμένους. Κάθονταν πολύ ήσυχα πάνω στο γρασίδι και περνούσαν εκεί την ώρα τους σχεδόν ακίνητοι. Μιλούσαν ψιθυριστά για τα περασμένα.

Και τα παιδιά ήταν επίσης διασκεδαστικά, παρ' όλο που ορισμένες φορές χάραζαν τα ονόματά τους στον κορμό του δέντρου και έσκιζαν τις φλούδες του. Ήταν, ωστόσο, διασκεδαστικό να τα βλέπεις να τρέχουν αδιάκοπα και να γελούν τόσο πολύ.

Όμως, το καλοκαίρι του Φρέντυ πέρασε γρήγορα.

Μια μέρα, ένα πολύ παράξενο πράγμα συνέβηκε. Η ίδια αύρα, το ίδιο αεράκι, που σε άλλη εποχή έκανε τα φύλλα να χορεύουν ανάλαφρα, τώρα τα φυσούσε δυνατά πάνω στο κοτσάνι τους και τα τράνταζε αγριεμένα. Μερικά φύλλα δεν άντεξαν το ανεμόδαρμα, κόπηκαν από τα κλαράκια τους και βρέθηκαν να πετούν ψηλά στον αέρα. Στο τέλος, έπεφταν μαλακά πάνω στη γη.

Ο Φρέντυ πρόσεξε ότι τ' άλλα φύλλα συνέχισαν να πέφτουν. «Θα ήρθε η ώρα τους», σκέφτηκε. Είδε, μάλιστα, ότι μερικά φύλλα αντιστέκονταν για λίγο στις ριπές του ανέμου πριν πέσουν. Άλλα πάλι αφήνονταν να κοπούν από το κλωνάρι τους με το πρώτο φύσημα του ανέμου κι έπεφταν απαλά στη γη.

Γρήγορα το δέντρο έμεινε σχεδόν γυμνό.

Τώρα ο Φρέντυ ήταν ολομόναχος, το μόνο φύλλο που είχε απομείνει στο κλαδί.

Τα χαράματα ο άνεμος πήρε τον Φρέντυ από το κλωνάρι του. Καθόλου δεν πόνεσε. Ένιωσε να πλέει ήρεμα, απαλά και αθόρυβα μέσα στο κενό, όλο προς τα κάτω.

Ο Φρέντυ έπεσε πάνω σ' ένα σωρό από χιόνι. Κατά κάποιο τρόπο ένιωσε να είναι μαλακά, ακόμα και ζεστά. Σ' αυτή τη νέα του θέση ήταν πιο άνετα από κάθε άλλη φορά. Έκλεισε τα μάτια του και κοιμήθηκε. Δεν ήξερε ότι ο ξερός και άχρηστος εαυτός του, όπως τον νόμιζε τώρα, θα γινόταν ένα με το νερό και θα χρησίμευε να γίνει το δέντρο πιο δυνατό. Πιο πολύ απ' όλα, δεν ήξερε ότι εκεί, κοιμισμένα μέσα στο δέντρο και τη γη, υπήρχαν κιόλας σχέδια για να βγουν νέα φύλλα την Άνοιξη.

Λέο Μπουσκάλια

Με βάση τον οδηγό της σελίδας 21 του βιβλίου σας σχετικά με το πώς αφηγούμαστε μια ιστορία, απαντήστε στις παρακάτω ερωτήσεις:

Πού και πότε συμβαίνουν τα γεγονότα της ιστορίας;

Ποιο είναι το κεντρικό πρόσωπο της ιστορίας;

Ποια άλλα πρόσωπα συμμετέχουν;

Με ποιο γεγονός **ξεκινάει** η ιστορία;

Με ποια γεγονότα ή πράξεις **συνεχίζεται**;

Πώς **τελειώνει** η ιστορία;

Τι **σκέφτονται** και τι **αισθάνονται** τα πρόσωπα (κυρίως το κεντρικό πρόσωπο για ό,τι συνέβη;)

Β' ΜΕΡΟΣ

Α) Να κάνετε χρονική αντικατάσταση των ρημάτων στον πίνακα που ακολουθεί.

Ενεστώτας	Παρατατικός	Αόριστος	Εξακολουθ. Μέλλοντας	Συνοπτικός Μέλλοντας	Παρακείμενος	Υπερσυντέλικος	Συντελεσμένος Μέλλοντας
	έγραφε						
		ανοίχτηκα					
		φυσούσε					

Β) Γράψτε **τρεις** φράσεις του κειμένου που δηλώνουν χρόνο:

Γ) Να εντοπίσετε και να καταγράψετε **πέντε** ουσιαστικά μαζί με τα επίθετα που τα συνοδεύουν μέσα από το κείμενο:

Δ) Γράψτε **πέντε** επίθετα ή επιθετικοποιημένες μετοχές που να συνοδεύουν τα παρακάτω ουσιαστικά:

δέντρο:

φύλλο:

παιδιά:

Ε) Συμπληρώστε τα κενά στο κείμενο βάζοντας τα ρήματα στον τύπο και στο χρόνο που ταιριάζουν, να αν διαβάσετε την περιπέτεια ενός άπειρου οδηγού.

Ο κύριος Φαίδων ήταν πάνα αφηρημένος. Την πρώτη φορά που (κάθομαι) στη θέση του οδηγού, (χρειάζομαι) μισή ώρα για να θυμηθεί πού (βρίσκομαι) τα κλειδιά. Τελικά τα(ανακαλύπτω) στην πόρτα του αυτοκινήτου.

Ακούστε τι (γίνομαι) σήμερα το πρωί. Πρώτα(διασχίζω) τη διασταύρωση χωρίς να σταματήσει στο κόκκινο φανάρι. Χάος! Τα άλλα αυτοκίνητα (κορνάρω) ασταμάτητα, οι οδηγοί (χειρονομούσαν) και (ουρλιάζω). Εκείνος μέσα στον πανικό του(αναπτύσσω) ταχύτητα και ξαφνικά (βρίσκομαι) να οδηγεί πάνω στην πλατεία.